

วารสารวิชาการศรีปทุม ชลบุรี

ปีที่ 19 ฉบับที่ 3 เดือนมกราคม ถึง มีนาคม 2566

การศึกษาความสัมพันธ์ของบุคลิกภาพแบบ 5 องค์ประกอบกับการเห็นคุณค่า
ในตนเองของนักศึกษากายภาพบำบัด สายสุขภาพ ชั้นปีที่ 1
สถาบันอุดมศึกษาแห่งหนึ่ง ปีการศึกษา 2564

A STUDY OF THE RELATIONSHIP OF FIVE-COMPONENT PERSONALITY
AND SELF-ESTEEM OF FIRST YEAR PHYSICAL THERAPY STUDENTS
IN THE HEALTH LINE OF A HIGHER EDUCATION INSTITUTION
ACADEMIC YEAR 2021

ธูปันท์ อีอตระกุล และคณะ

Thapanut Auetragool., et al

อาจารย์ประจำคณะจิตวิทยา วิทยาลัยเซนต์หลุยส์, e-Mail: thapanut@slc.ac.th

Lecturer, Faculty of Psychology, Saint Louis College, e-Mail: thapanut@slc.ac.th

(Received: 2022, September 14; Revised: 2022, December 28; Accepted: 2023, January 28)

บทคัดย่อ

การวิจัยเชิงพรรณนามีวัตถุประสงค์เพื่อหาระดับบุคลิกภาพแบบ 5 องค์ประกอบกับการเห็นคุณค่าในตนเองของนักศึกษากายภาพบำบัด สายสุขภาพ ชั้นปีที่ 1 สถาบันอุดมศึกษาแห่งหนึ่ง ปีการศึกษา 2564 และเพื่อหาความสัมพันธ์ของบุคลิกภาพแบบ 5 องค์ประกอบกับการเห็นคุณค่าในตนเองของนักศึกษากายภาพบำบัด สายสุขภาพ ชั้นปีที่ 1 สถาบันอุดมศึกษาแห่งหนึ่ง ปีการศึกษา 2564 กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษากายภาพบำบัด สายสุขภาพ ชั้นปีที่ 1 สถาบันอุดมศึกษาแห่งหนึ่ง ปีการศึกษา 2564 รวมทั้งสิ้น 36 คน โดยการสุ่มอย่างง่าย เครื่องมือได้แก่ ลักษณะบุคลิกภาพแบบ 5 องค์ประกอบ คณะผู้วิจัยได้นำแบบวัดลักษณะบุคลิกภาพแบบ 5 องค์ประกอบไปทดสอบกับนักศึกษากายภาพบำบัด สายสุขภาพในเขตกรุงเทพมหานครที่คล้ายกับกลุ่มตัวอย่างเพื่อหาค่าความเชื่อมั่นใหม่อีกครั้งได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .92 และแบบวัดการเห็นคุณค่าในตนเองคณะผู้วิจัยได้หาค่าความเที่ยงตรงตามเนื้อหาโดยตรวจสอบความสอดคล้องของ

คณะนักวิจัย ญัฐธิดา ร่มฟ้าไทย*, ปรียานุช เชอมีกู*, จิราภรณ์ โภชกปรีภรณ์*, ดวงเดือน ศาสตรภทธร**

*อาจารย์ประจำคณะจิตวิทยา วิทยาลัยเซนต์หลุยส์, e-Mail: Jiraporn@slc.ac.th (Corresponding Author)

Lecturer, Faculty of Psychology, Saint Louis College. e-Mail: Jiraporn@slc.ac.th (Corresponding Author)

**รองศาสตราจารย์ประจำคณะจิตวิทยา วิทยาลัยเซนต์หลุยส์

Associate Professor, Faculty of Psychology, Saint Louis College

เนื้อหาเกี่ยวกับวัตถุประสงค์และนิยามปฏิบัติการ และหาค่าความเชื่อมั่นโดยใช้ α -Coefficient ของครอนบาค ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .88 วิเคราะห์ข้อมูลโดยค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สันผลการศึกษาพบว่า 1) นักศึกษากายภาพบำบัด สายสุขภาพชั้นปีที่ 1 สถาบันอุดมศึกษาแห่งหนึ่ง ปีการศึกษา 2564 มีระดับการเห็นคุณค่าในตนเอง บุคลิกภาพแบบเปิดรับประสบการณ์ บุคลิกภาพแบบมีสติ และมีบุคลิกภาพแบบยินยอมเห็นใจ ในระดับสูง และมีบุคลิกภาพแบบแสดงตัว กับบุคลิกภาพแบบห่วงใยทางอารมณ์ ในระดับปานกลาง 2) ความสัมพันธ์พบว่า การเห็นคุณค่าในตนเองมีความสัมพันธ์เชิงบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ได้แก่ ลักษณะบุคลิกภาพแบบเปิดรับประสบการณ์ แบบมีสติ และแบบแสดงตัว ($r=.52^{**}$, $.72^{**}$, และ $.50^{**}$) บุคลิกภาพแบบห่วงใยทางอารมณ์ มีความสัมพันธ์เชิงลบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($r=-.37^{*}$) และไม่พบความสัมพันธ์กับบุคลิกภาพแบบยินยอมเห็นใจ

คำสำคัญ: ลักษณะบุคลิกภาพแบบ 5 องค์ประกอบ, การเห็นคุณค่าในตนเอง

ABSTRACT

The objectives of this descriptive research were 1) to find the 5-component personality level and self-esteem of the first-year health students at a higher education institution, academic year 2021, 2) to determine the relationship between the 5-component personality type and their self-esteem. The samples gained by simple random sampling method, consisted of 36 first-year health physiotherapy students at a university in the academic year 2021. The tool was a 5-element personality test. The researchers used the 5-element personality test to test with physical therapy students in Bangkok similar to the sample group to find the reliability again. The reliability was equal to .92 and the self-esteem scale, the research team determined content validity by examining the content's consistency with the objectives and operational definitions and using Cronbach's α -Coefficient to obtain a reliability equal .88. Data were analyzed by percentage, mean, standard deviation, and Pearson's correlation coefficient. The results showed that 1) 1st year physical therapy health students at a higher education institution, academic year 2021, had a level of self-esteem, openness to experience, conscientiousness, and agreeableness personality at a high level, and had a level of extraversion and neuroticism personality at a moderate level. 2) Regarding the relationship, self-esteem was found to have a statistically significant positive correlation at the .01 level, including openness to experience, conscientiousness and extraversion personality types ($r=.52^{**}$, $.72^{**}$, and $.50^{**}$), neurotic

personality had a statistically significant negative effect at the .05 level ($r=-.37^*$). and no relationship was found with the agreeable personality.

Keywords: 5-component personality traits, self-esteem

บทนำ

การเห็นคุณค่าในตนเองเป็นพื้นฐานสำคัญสำหรับมนุษย์ เพราะการที่มนุษย์จะมีการพัฒนาหรือดำเนินชีวิตอย่างมีคุณค่า ประสบความสำเร็จหรือความล้มเหลวต่างขึ้นอยู่กับ การเห็นคุณค่าในตนเอง ซึ่งความรู้สึกนึกคิดหรือพฤติกรรมต่าง ๆ ที่แสดงออกในชีวิตประจำวันนั้น ล้วนขึ้นอยู่กับ การเห็นคุณค่าในตนเองทั้งสิ้น โดยทั่วไปแล้วการเห็นคุณค่าในตนเองจะเป็นลักษณะเฉพาะบุคคล เมื่อบุคคลเห็นคุณค่าในตนเองมากขึ้นก็จะเคารพในเอกลักษณ์ของตนเองมากขึ้นความรู้สึกนี้จะแผ่ขยายไปยังผู้อื่น จะรักและเห็นคุณค่าของผู้อื่น มีความเคารพในสิทธิและเสรีภาพของผู้อื่นมากขึ้น ตลอดจนมีความรู้สึกเชื่อมั่น มั่นใจ และมีกำลังใจจะดำเนินชีวิตให้เจริญก้าวหน้าต่อไปอย่างไม่ท้อถอย มีความคิดสร้างสรรค์สิ่งที่ดีงามให้แก่ตนเอง ครอบคลุมและสังคมได้ตลอดเวลา การไม่เห็นคุณค่าในตนเอง ไม่ยอมรับ ไม่เข้าใจในตนเองแล้ว บุคคลผู้นั้นจะไม่มี ความมั่นใจ ต่อสถานการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวันของตนและก่อให้เกิดปัญหาสุขภาพจิตได้

การเห็นคุณค่าในตนเอง (Self-Esteem) หมายถึงการรับรู้ว่าคุณค่า มีศักยภาพและภูมิใจในตนเอง ผู้ที่ตระหนักรู้คุณค่าในตนเองจะมีแนวคิดและวิธีการดำเนินชีวิตที่สอดคล้องเหมาะสม รักตัวเองเป็นกล้าที่จะเผชิญหน้ากับความท้าทายใหม่ ๆ ยอมรับความแตกต่างระหว่างบุคคล รับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น มีความสามารถในการปรับตัวได้ดี รวมทั้ง มองโลกในแง่ดีและมีเหตุผล ส่วนผู้ที่มีความรู้สึกเห็นคุณค่าในตัวเองต่ำจะมีเจตคติเชิงลบต่อตนเองและผู้อื่น ขาดความมั่นใจ กลัวความผิดพลาด รู้สีกว่าตัวเองไม่ดี เป็นภาระต่อผู้อื่น ไร้ค่า ไม่เป็นที่รัก และมีพฤติกรรมชอบเปรียบเทียบตัวเองกับผู้อื่น อกันตริ สาขากร (ออนไลน์, ม.ป.ป) จากความหมายที่กล่าวมานี้เห็นได้ว่าการเห็นคุณค่าในตนเอง เป็นตัวแปรที่น่าสนใจที่ น่าจะสร้างให้เกิดกับนักศึกษา โดยเฉพาะนักศึกษากายภาพบำบัดที่เรียนค่อนข้างหนัก และเมื่อจบออกมาแล้วยังมักถูกบุคคลที่ไม่เข้าใจพูดให้เสียกำลังใจ เช่น หาว่าเป็นอาชีพหมอนวด นาธาเนียล แบรินเดน (Branden, 1969, p. 130) นักจิตบำบัดชาวอเมริกันเชื้อสายแคนาดา แบ่ง Self-Esteem ออกเป็นสองแกน คือแกนความสำเร็จและความสามารถ ส่วนแกนที่สอง คือเคารพในตนเอง และคุณค่าในตนเอง ซึ่งควรมีทั้ง 2 แกนนี้ควบคู่กันไป จากการศึกษาของ คริสโตเฟอร์ มรูก (Mruk, 2013, p. 76) ศาสตราจารย์ด้านจิตวิทยาชาวอเมริกันกล่าวว่า มีหลายสาเหตุที่ส่งผลต่อการมองเห็นคุณค่าในตัวเองคือ (1) ยีน, พันธุกรรม (2) การมีเวลาดูแลของพ่อแม่และผู้เลี้ยงดู (3) การยอมรับจุดแข็งและจุดอ่อนของเด็ก (4) วิธีการเลี้ยงดูกับมุมมองต่อตัวเอง และ (5) สังคมวัฒนธรรม มาตรฐานสังคม ศาสนา ตลอดจนจารีตประเพณีต่าง ๆ มีผลต่อเด็กและพฤติกรรมของเด็กทั้งสิ้น พจนานุกรมศัพท์จิตวิทยา ฉบับราชบัณฑิตยสถาน ได้ให้ความหมายของการเห็นคุณค่าในตนเอง ว่าหมายถึงเจตคติของการยอมรับตนเอง ประเมินตนเองว่ามีคุณค่า (Self-Approval) และความนับถือตนเอง (Self-Respect) มี

ความภูมิใจในตน โดยเฉพาะในเรื่องค่านิยม ลักษณะนิสัย และศักดิ์ศรีของตน ดังนั้นถ้าต้องการให้นักศึกษา ภายภาพบำบัดหรือผู้ที่มีอาชีพภายภาพบำบัดมีบุคลิกภาพที่สง่าผ่าเผย มองตัวเองว่ามีความสำคัญในการที่จะ ช่วยให้ผู้บุคคลมีร่างกายที่แข็งแรง ไม่ปวดเมื่อย ไม่เป็นโรค Office Syndrome ซึ่งปัจจุบันเป็นกันมาก มีกระดูก สันหลังตั้งตรง ทำให้มีความสง่างาม ส่งผลให้ชอบออกสังคม เปิดเผย

บุคลิกภาพเป็นกุญแจสำคัญแห่งความสำเร็จและความเป็นผู้นำ เป็นสิ่งที่เกิดจากยีนและสิ่งแวดล้อม ที่บุคคลเติบโตมา บุคลิกภาพพัฒนาตั้งแต่ช่วงวัยเด็ก และจะไปสิ้นสุดเมื่อเข้าสู่ผู้ใหญ่ตอนต้น ซึ่งแต่ละคนจะ กลายเป็นบุคคลที่มีลักษณะเฉพาะตัว เช่นบางคนชอบเสียง แต่บางคนกลัวบ้าง บางคนจิตใจดี แต่บางคน ก้าวร้าว เป็นต้น สิ่งเหล่านี้เป็นบุคลิกภาพ ที่มีทั้งข้อดีข้อดีและข้อเสีย ที่จะส่งผลกระทบต่อการทำงานและการ ใช้ชีวิต การเข้าใจบุคลิกภาพจะช่วยให้มีชีวิตที่ดีได้ จากการวิจัยที่ผ่านมา นักจิตวิทยาพยายามหาคำตอบว่า บุคลิกภาพเป็นอย่างไร ซึ่งสามารถสรุปบุคลิกภาพได้เป็น 5 แบบหรือที่เรียกว่า Big Five ที่ประกอบด้วย 1) Openness 2) Conscientiousness 3) Extraversion 4) Agreeableness และ 5) Neuroticism หรือ สามารถนำอักษรตัวแรกมาเรียงจะได้เป็น OCEAN ทั้งนี้เพื่อให้จำได้ง่าย

ประวัติของแบบทดสอบบุคลิกภาพเกิดจากนักจิตวิทยา กอร์ดอน วิลเลิร์ต อัลลพอร์ต และเฮนรี เซบาสเตียน ออดเบิร์ต (Allport & Odbert, 1998, p. 415, 419) ได้แยกคำศัพท์เกี่ยวกับบุคลิกภาพจาก พจนานุกรมประมาณ 18,000 คำ ลงเป็น 4,500 คำที่เกี่ยวข้องกับลักษณะบุคลิกภาพ และได้กลายเป็น ต้นฉบับที่เป็นประโยชน์ต่อนักจิตวิทยาคนอื่น ๆ ต่อมา เรย์มอนด์ บี. คัตเทลล์ (Cattell, 2020, p. 187) ได้ จำกัดคำเรียกลักษณะบุคลิกภาพลงเหลือเพียง 16 คำ กลายเป็น Sixteen Personality Factor Questionnaire (16PF) จนในที่สุดโรเบิร์ต แมคเคล (McCrae, 2001, p. 1213) และพอล คอสต้า (Costa, 2008, p. 160) ได้พัฒนาเป็นทฤษฎี Five-Factor Model (FFM) ซึ่งอธิบายบุคลิกภาพในแง่ปัจจัยกว้าง ๆ ได้ 5 กลุ่ม และโด่งดังจนเป็นที่รู้จักในชื่อ “Big Five”

คนเราจะเห็นคุณค่าในตนเองได้ จำเป็นต้องเปิดรับประสบการณ์ใหม่ ๆ เข้ามา การเปิดรับ ประสบการณ์ทำให้ได้รับความรู้ใหม่ ๆ ความรู้ที่เข้ามาเช่น การวิจัยข่าวไทยเพื่อให้เป็นข่าวที่ดีที่สุดในโลก การ วิจัยเกี่ยวกับยาที่จะนำมารักษาโรคโควิด-19 การค้นคว้าอวกาศ เป็นต้น เมื่ออ่านความรู้เหล่านั้นก็จะเกิด ความรู้ความเข้าใจยอมรับว่าฉันก็เป็นคนเก่งคนหนึ่ง ทำให้เกิดความรู้สึกภูมิใจในตน มองเห็นคุณค่าในตนเอง จากจุดนี้ทำให้คุณคาดหวังว่าน่าจะนำตัวแปร บุคลิกภาพห้าองค์ประกอบ และการเห็นคุณค่าในตนเองมาศึกษา เพื่อดูความสัมพันธ์ ประกอบกับการทบทวนวรรณกรรมพบว่างานวิจัยของ Varanarasama, Kaur, Singh & Muthu (2018, p. 412) หาความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะของบุคลิกภาพและการเห็นคุณค่าในตนเองของ นักศึกษาในมหาวิทยาลัยมาเลเซียทำให้คิดว่าน่าจะมีงานวิจัยเช่นที่กล่าวมานี้กับนักศึกษาไทยและถ้างานวิจัย พบว่าตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเอง กับบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบมีความสัมพันธ์กันในเชิงบวก และถ้าในแต่ ละตัวแปรของบุคลิกภาพเช่นการเปิดรับประสบการณ์มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับการเห็นคุณค่าในตนเอง จะได้ นำมาเป็นประโยชน์ในการพัฒนาการเห็นคุณค่าในตนเองหรือการพัฒนาบุคลิกภาพอย่างใดอย่างหนึ่ง ทั้งสอง เป็นตัวแปรที่น่าจะนำมาพัฒนานักเรียน นักศึกษา ซึ่งยังเป็นวัยที่พัฒนาได้

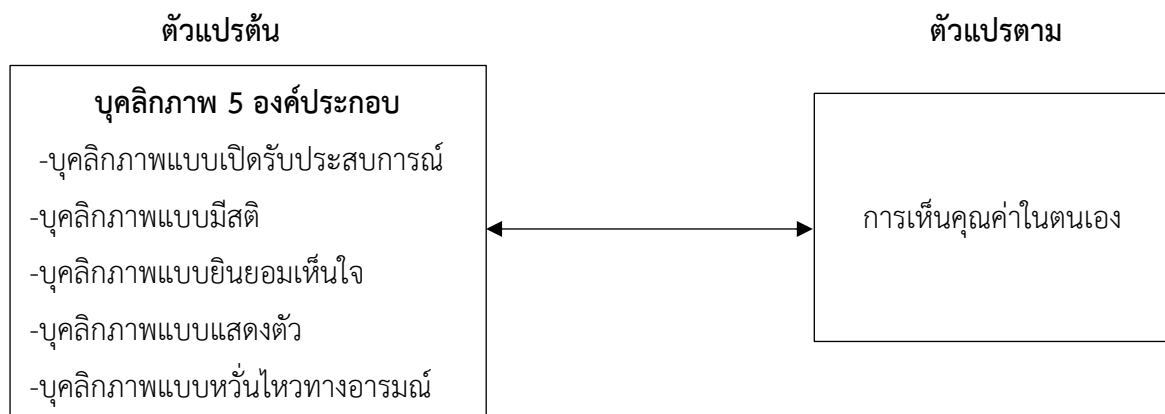
วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อหาระดับบุคลิกภาพแบบ 5 องค์ประกอบกับการเห็นคุณค่าในตนเองของนักศึกษา ภายนอกสถาบัน สาส์ภาพ ชั้นปีที่ 1 สถาบันอุดมศึกษาแห่งหนึ่ง ปีการศึกษา 2564
2. เพื่อหาความสัมพันธ์ของบุคลิกภาพแบบ 5 องค์ประกอบกับการเห็นคุณค่าในตนเองของ นักศึกษาภายนอก สาส์ภาพ ชั้นปีที่ 1 สถาบันอุดมศึกษาแห่งหนึ่ง ปีการศึกษา 2564

สมมติฐานของการวิจัย

1. บุคลิกภาพแบบเปิดรับประสบการณ์ แบบยินยอมเห็นใจ แบบมีสติและแบบแสดงตัวมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับการเห็นคุณค่าในตนเอง
2. บุคลิกภาพแบบหวั่นไหวทางอารมณ์ มีความสัมพันธ์เชิงลบกับการเห็นคุณค่าในตนเองของ นักศึกษาภายนอก สาส์ภาพ ชั้นปีที่ 1 สถาบันอุดมศึกษาแห่งหนึ่ง ปีการศึกษา 2564

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงพรรณนา ดำเนินการวิจัยดังนี้

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง ประชากรที่ใช้ในการวิจัยเป็นของนักศึกษาสายสุขภาพ ชั้นปีที่ 1 สถาบันอุดมศึกษาแห่งหนึ่ง ปีการศึกษา 2564 จำนวน 39 คน ซึ่งเป็นนักศึกษาภายนอกจากวิทยาลัยแห่งหนึ่งในเขตกรุงเทพมหานครเพศหญิง 30 คน และเพศชาย 9 คน คำนวณหาขนาดของกลุ่มตัวอย่างโดยใช้ตารางของ เครจซี่และมอร์แกน (Krejcie & Morgan, 1970, p. 608) ระดับความคลาดเคลื่อนที่ยอมรับได้

ร้อยละ 5 และระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 ($\alpha=.05$) ได้ขนาดของกลุ่มตัวอย่างจำนวน 36 คน คณะผู้วิจัยจึงสุ่มกลุ่มตัวอย่างด้วยวิธีการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) เพราะประชากรมีลักษณะคล้ายคลึงกัน

การพิทักษ์สิทธิกลุ่มตัวอย่าง ก่อนที่จะเก็บข้อมูล คณะผู้วิจัยได้มีการขอการพิทักษ์สิทธิกลุ่มตัวอย่างโดยขอจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์โดยการนำโครงการวิจัยเสนอคณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ เพื่อขออนุญาตเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง เมื่อได้รับการอนุมัติ (E.029/2564) คณะผู้วิจัยได้เข้าพบกับนักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง โดยการแนะนำตัว อธิบายวัตถุประสงค์ ขั้นตอนการเก็บรวบรวมข้อมูล ให้กลุ่มตัวอย่างทราบ พร้อมทั้งชี้แจงกับกลุ่มตัวอย่างว่าการเข้าร่วมการวิจัยครั้งนี้เป็นไปด้วยความสมัครใจจะให้กลุ่มตัวอย่างเป็นผู้ตัดสินใจด้วยตนเอง และให้เซ็นใบยินยอมในการเข้าร่วมการวิจัย และแจ้งให้ทราบว่าเมื่อร่วมเข้าโครงการวิจัยแล้ว หากกลุ่มตัวอย่างต้องการออกจากการวิจัย สามารถกระทำได้ตลอดเวลา โดยไม่มีผลกระทบใด ๆ ต่อกลุ่มตัวอย่าง และข้อมูลที่ได้จากกลุ่มตัวอย่างจะถือเป็นความลับ และในการรวบรวมข้อมูลจะไม่ระบุชื่อ หรือที่อยู่ของกลุ่มตัวอย่าง โดยจะนำไปใช้เป็นประโยชน์ทางวิชาการเท่านั้น ส่วนผลการวิจัยจะนำเสนอในภาพรวม และข้อมูลทั้งหมดจะถูกทำลาย ภายหลังจากที่ผลการวิจัยได้รับการพิมพ์เผยแพร่แล้ว

เครื่องมือในการวิจัย แบบวัดการเห็นคุณค่าในตนเองของพรพรรณ มากบุญ (2555) ทั้งหมด 23 ข้อ ให้เลือกตอบตามความมากน้อยของผู้ตอบแบบวัด โดยใช้การวิเคราะห์ข้อมูลตามเกณฑ์ของเบสท์ (Best, 1981, pp. 179-182) ดังนี้

ตารางที่ 1 เกณฑ์การวัดการเห็นคุณค่าในตนเอง

ค่าคะแนน	ระดับการเห็นคุณค่าในตนเอง
1.00-1.49	ระดับต่ำมาก
1.50-2.49	ระดับต่ำ
2.50-3.49	ระดับปานกลาง
3.50-4.49	ระดับสูง
4.50-5.00	ระดับสูงมาก

แบบวัดการเห็นคุณค่าในตนเองมีการหาความเที่ยงตรงตามเนื้อหาโดยตรวจสอบความสอดคล้องของเนื้อหากับวัตถุประสงค์และนิยามปฏิบัติการและหาค่าความเชื่อมั่นโดยใช้ α -coefficient ของครอนบาคได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .88 (คณะผู้วิจัยได้วิเคราะห์ใหม่กับนักศึกษากายภาพบำบัดในจังหวัดกรุงเทพมหานครที่คล้ายกับกลุ่มตัวอย่างจริง ทั้งนี้เพราะ พรพรรณ มากบุญ ได้วิเคราะห์กับเด็กและเยาวชนชายอยู่ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน เขต 2 จังหวัดราชบุรี)

แบบวัดบุคลิกภาพของ (อดิสร วงศ์เมฆ, สมพร สุทัศนีย์ และเสรี ชัดแจ้ง, 2550, บทคัดย่อ) ได้นำแบบวัดลักษณะบุคลิกภาพ 5 องค์ประกอบ มาสร้างและตรวจสอบมาตรฐานวัดบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบตามโมเดล OCEAN ของคอสตาและแมคเคอร์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย มาตรฐานวัดบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบตามโมเดล OCEAN ได้แก่ การเปิดรับประสบการณ์ (Openness to Experience) การมีสติ (Conscientiousness) การแสดงตัว (Extraversion) การยินยอมเห็นใจ (Agreeableness) และการหวั่นไหวทางอารมณ์ (Neuroticism) ให้ผู้ตอบเลือกตอบตามสภาพความเป็นจริง โดยใช้การประมาณค่าแบบลิเคิร์ทในการวิเคราะห์หาคุณภาพของเครื่องมือองค์ประกอบมีความตรงเชิงเนื้อหา สหสัมพันธ์ระหว่างข้อคำถามกับมาตรวัดมีค่าตั้งแต่ .23 ถึง .61 และค่าความเที่ยงของมาตรวัดทั้งฉบับเท่ากับ .85 ผู้วิจัยได้นำแบบวัดบุคลิกภาพ 5 องค์ประกอบไปทดสอบกับนักศึกษากายภาพบำบัดในจังหวัดกรุงเทพมหานครที่คล้ายกับกลุ่มตัวอย่างเพื่อหาค่าความเที่ยงตรงทั้งฉบับใหม่อีกครั้งได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .92

ตารางที่ 2 เกณฑ์การวัดระดับของบุคลิกภาพ (ใช้เช่นเดียวกับตารางที่ 1)

ค่าคะแนน	ระดับของบุคลิกภาพ
1.00 – 1.49	ระดับต่ำมาก
1.50 – 2.49	ระดับต่ำ
2.50 – 3.49	ระดับปานกลาง
3.50 – 4.49	ระดับสูง
4.50 – 5.00	ระดับสูงมาก

การเก็บรวบรวมข้อมูล เมื่อจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ผ่านแล้ว คณะผู้วิจัยได้ขออนุญาตผู้อำนวยการสถาบันการศึกษาแห่งหนึ่งเพื่อเก็บข้อมูลจากนักศึกษาที่ยินดีเป็นกลุ่มตัวอย่างทั้งนี้โดยดำเนินการพิทักษ์สิทธิกลุ่มตัวอย่าง กลุ่มตัวอย่างได้ทำแบบวัดทั้ง 2 ส่วนคือ แบบวัดการเห็นคุณค่าในตนเอง และแบบวัดลักษณะบุคลิกภาพ รวมทั้งสิ้นเป็นจำนวน 36 ฉบับ

การวิเคราะห์ข้อมูล วิเคราะห์ตามสมมติฐานโดยใช้สถิติ ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรของเพียร์สัน (Pearson's Correlation Coefficient)

ผลการวิจัย

ตารางที่ 3 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของบุคลิกภาพทั้ง 5 องค์ประกอบ และการเห็นคุณค่าในตนเอง

ตัวแปร	N	$\bar{X}$	SD	แปลผล
การเห็นคุณค่าในตนเอง	36	3.76	0.49	ระดับสูง
บุคลิกภาพแบบเปิดรับประสบการณ์	36	3.57	0.43	ระดับสูง
บุคลิกภาพแบบมีสติ	36	3.69	0.63	ระดับสูง
บุคลิกภาพแบบแสดงตัว	36	3.36	0.60	ระดับปานกลาง
บุคลิกภาพแบบยินยอมเห็นใจ	36	3.72	0.53	ระดับสูง
บุคลิกภาพแบบห่วงใยทางอารมณ์	36	2.98	0.66	ระดับปานกลาง

จากตารางที่ 3 พบว่านักศึกษากายภาพบำบัดชั้นปีที่ 1 สายสุขภาพซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 36 คน มีคะแนนการเห็นคุณค่าในตนเองในระดับสูง และมีระดับบุคลิกภาพทั้ง 5 องค์ประกอบที่แตกต่างกันคือ มีคะแนนบุคลิกภาพในระดับสูงคือ บุคลิกภาพแบบเปิดรับประสบการณ์ บุคลิกภาพแบบมีสติ และบุคลิกภาพแบบยินยอมเห็นใจ ส่วนในระดับปานกลางคือบุคลิกภาพแบบแสดงตัว และบุคลิกภาพแบบห่วงใยทางอารมณ์

การหาความสัมพันธ์ตามสมมติฐานข้อ 1 คือบุคลิกภาพแบบเปิดรับประสบการณ์ แบบยินยอมเห็นใจ แบบมีสติ และแบบแสดงตัว มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับการเห็นคุณค่าในตนเองของนักศึกษาสายสุขภาพ ชั้นปีที่ 1 สถาบันอุดมศึกษาแห่งหนึ่ง ปีการศึกษา 2564 และ**สมมติฐานข้อ 2** การเห็นคุณค่าในตนเองและบุคลิกภาพแบบห่วงใยทางอารมณ์ มีความสัมพันธ์เชิงลบกับการเห็นคุณค่าในตนเองของนักศึกษากายภาพบำบัดสายสุขภาพ ชั้นปีที่ 1 สถาบันอุดมศึกษาแห่งหนึ่ง ปีการศึกษา 2564 ดังตารางที่ 4

ตารางที่ 4 การวิเคราะห์ค่าสหสัมพันธ์ ระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองกับบุคลิกภาพทั้ง 5 องค์ประกอบ

ตัวแปร	X5	X4	X3	X2	X1	Y
Y (การเห็นคุณค่าในตนเอง)						1.00
X1(บุคลิกภาพแบบเปิดรับประสบการณ์)					1.00	.52**
X2(บุคลิกภาพแบบมีสติ)				1.00	.58**	.72**
X3(บุคลิกภาพแบบแสดงตัว)			1.00	.23	.51**	.50**
X4(บุคลิกภาพแบบยินยอมเห็นใจ)		1.00	-.22	.56**	.48**	.27
X5(บุคลิกภาพแบบห่วงใยทางอารมณ์)	1.00	-.11	-.39**	-.37*	-.49**	-.37*

* $p < .05$, ** $p < .01$

จากตารางที่ 4 ผลวิเคราะห์ค่าสหสัมพันธ์ ระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองกับบุคลิกภาพทั้ง 5 องค์ประกอบ พบว่าการเห็นคุณค่าในตนเอง (Y) มีความสัมพันธ์เชิงบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 กับบุคลิกภาพแบบเปิดรับประสบการณ์ (X_1) แบบมีสติ (X_2) และบุคลิกภาพแบบแสดงตัว (X_3) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 สอดคล้องกับสมมติฐานข้อ 1 และมีความสัมพันธ์เชิงลบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 กับบุคลิกภาพแบบหวั่นไหวทางอารมณ์ สอดคล้องกับสมมติฐานข้อ 2 ส่วนบุคลิกภาพแบบยินยอมเห็นใจ ไม่พบความสัมพันธ์ ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานข้อ 1

อภิปรายผล

กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้พบว่าส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง จำนวน 28 คน คิดเป็นร้อยละ 77.78 เป็นเพศชายจำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 22.22 โดยมีค่าเฉลี่ยของการเห็นคุณค่าในตนเองอยู่ในระดับสูง และค่าเฉลี่ยของบุคลิกภาพแบบ 5 องค์ประกอบ มีดังนี้ บุคลิกภาพแบบเปิดรับประสบการณ์ บุคลิกภาพแบบมีสติ และบุคลิกภาพแบบยินยอมเห็นใจมีค่าเฉลี่ยในระดับสูง ส่วนบุคลิกภาพแบบแสดงตัว และบุคลิกภาพแบบหวั่นไหวทางอารมณ์มีค่าเฉลี่ยในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาในเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเอง กับบุคลิกภาพแบบ 5 องค์ประกอบ พบว่า นักศึกษาสายสุขภาพมีการเห็นคุณค่าในตนเองสัมพันธ์กับบุคลิกภาพเชิงบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ได้แก่ บุคลิกภาพแบบเปิดรับประสบการณ์ บุคลิกภาพแบบมีสติ และบุคลิกภาพแบบแสดงตัว โดยมีค่าความสัมพันธ์เท่ากับ 0.52, 0.72, และ 0.50 ตามลำดับ สอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 1 และยังสนับสนุนงานวิจัยของ Marshall, Lefringhausen & Ferenczi (2015, p.37) พบว่านักศึกษากายภาพบำบัดที่มีบุคลิกภาพแบบเปิดรับประสบการณ์ เป็นผู้ที่มีลักษณะพร้อมที่จะเปิดรับประสบการณ์ใหม่ ๆ ทั้งยังมีการจัดการอารมณ์เชิงบวกและเชิงลบอย่างชาญฉลาด (Costa & McCrae, 1992, p. 343) ส่งผลให้บุคคลประเภทนี้มีความสามารถในการควบคุมและจัดการอารมณ์ ด้วยการไม่ยึดติดกับสิ่งเดิม การเปิดรับเรื่องราวใหม่ ๆ เข้ามาในชีวิตตนเอง ซึ่งจะนำไปสู่การพบในสิ่งที่ตัวเองชอบ อันจะทำให้เกิดการนับถือตนเอง บุคคลประเภทนี้จึงไม่ปล่อยให้ตัวเองอยู่กับอารมณ์เชิงลบนาน มองตัวเองในเชิงบวก และพึงพอใจในชีวิตของตน ทั้งยังมีความคิดสร้างสรรค์ ซึ่งคล้ายคลึงกับลักษณะของผู้ที่มีการเห็นคุณค่าในตนเองสูง Coopersmith (1981, p. 438) เป็นผลให้มีการเห็นคุณค่าในตนเองเพิ่มมากขึ้นด้วย นอกจากนี้ยังพบว่าบุคลิกภาพแบบเปิดรับประสบการณ์ยังมีอิทธิพลโดยตรงทางบวกต่อการเห็นคุณค่าในตนเอง ($r=.52^*$) (คัณนาค มณีศรี, 2560, หน้า 7)

ส่วนนักศึกษากายภาพบำบัดที่มีบุคลิกภาพแบบมีสติ คือผู้ที่มีจุดมุ่งหมาย มีการตั้งเป้าหมายและวางแผนความสำเร็จของตนเองไว้ในอนาคต ทั้งยังมีความมุ่งมั่นที่จะทำเป้าหมายนั้นให้สำเร็จ เปี่ยมไปด้วยความพยายามและมานะ อดทน ซึ่งมีความสัมพันธ์กับการเห็นคุณค่าในตนเอง ด้านสมรรถภาพ ความสามารถ และผลงาน Coopersmith (1984, p. 426) ผลวิจัยกล่าวว่าเมื่อบุคคลยังมีบุคลิกภาพแบบมีสติสูงมากขึ้นเท่าใดก็ยิ่งส่งผลให้มีการเห็นคุณค่าในตนเองมากขึ้นเท่านั้น และยังสามารถในการทำนายผลการเห็น

คุณค่าในตนเองด้วย ประกอบกับผู้ที่บุคลิกภาพแบบนี้ จะเป็นผู้ที่มีความรอบคอบ เอาใจเอางาน และมีความรับผิดชอบสูง ส่งผลให้สามารถบรรลุตามเป้าหมายได้ง่าย ทำให้เป็นคนที่ประสบความสำเร็จในอนาคต อันจะนำมาสู่การเห็นคุณค่าในตนเอง นับถือตนเอง และมีเจตคติกับตนเองในเชิงบวก

บุคลิกภาพแบบแสดงตัว คือเป็นนักศึกษากายภาพบำบัดที่ ชอบการมีปฏิสัมพันธ์กับคนอื่น ชอบที่จะเข้าสังคม มีนิสัยร่าเริง เป็นคนที่ช่างเจรจา เปิดเผยตัวเอง ชอบทำกิจกรรม มีการแสวงหาความตื่นเต้น มีอารมณ์ทางบวก มองโลกในแง่ดี จากอุปนิสัยที่กล่าวมาในช่วงต้นทำให้บุคคลเกิดความภาคภูมิใจในตนเอง ดังจะเห็นได้จากการวิจัยในครั้งนี้พบว่า การเห็นคุณค่าในตนเองมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับบุคลิกภาพแบบแสดงตัว ($r=.50^{**}$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 สอดคล้องกับสมมติฐานข้อ 1 และผลการวิจัยนี้ยังสอดคล้องกับ คัคณางค์ มณีศรี (2560, หน้า 7) พบความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพแสดงตัวและการเห็นคุณค่าในตนเอง = .52*

ส่วนบุคลิกภาพแบบหวั่นไหวทางอารมณ์คือนักศึกษากายภาพบำบัดที่มีความสัมพันธ์เชิงลบกับการเห็นคุณค่าในตนเอง ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 2 โดยพบว่าผู้ที่มีลักษณะบุคลิกภาพแบบหวั่นไหวทางอารมณ์คือผู้ที่มีความมั่นคงทางอารมณ์ค่อนข้างน้อย และมีแนวโน้มที่จะเกิดอารมณ์เชิงลบได้มากกว่า ส่งผลในการคิดและการตัดสินใจที่ลดลง ทำให้ประสิทธิภาพในการทำตามเป้าหมายก็ลดลงตามไปด้วย สอดคล้องกับผู้ที่มีการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ ที่เป็นผู้มีการประเมินตนเองในทางที่ไม่ดี ไม่พึงพอใจในตนเอง Coopesmith (1984, p. 427) ผลวิจัยกล่าวว่าลักษณะบุคลิกภาพแบบหวั่นไหวทางอารมณ์เป็นตัวแปรเดียวที่มีความสัมพันธ์เชิงลบกับการเห็นคุณค่าในตนเอง เมื่อมีความหวั่นไหวทางอารมณ์มากจะทำให้เกิดความวิตกกังวล ความไม่มั่นใจ และมีความทุกข์ที่เพิ่มมากขึ้น ทำให้ไม่สามารถทำตามเป้าหมายที่วางไว้ได้ ไม่เป็นที่ยอมรับของสังคม จนนำไปสู่การไม่ประสบความสำเร็จ หมดหวังในอนาคต มองตัวเองในเชิงลบ และขาดการนับถือตนเอง

ผลการวิจัยนี้ยังสอดคล้องกับ Tara C. Marshall, Katharina Lefringhausen, & Nelli Ferenczi (Marshall, Lefringhausen & Ferenczi, 2015, p. 37) เป็นบางส่วนและ Eswari Varanarasamma, Avanish Kaur, Gurmit Singh & Kavitha Nalla Muthu (Varanarasama, Kaur, Singh & Muthu, 2018, p. 412) เป็นบางส่วน

ส่วนบุคลิกภาพแบบยินยอมเห็นใจพบว่าไม่มีความสัมพันธ์กับการเห็นคุณค่าในตนเอง เนื่องจากนักศึกษากายภาพบำบัดที่มีบุคลิกภาพแบบยินยอมเห็นใจ คือผู้ที่มีแนวโน้มจะให้ความร่วมมือ และสร้างความสามัคคีให้แก่หมู่คณะ อีกทั้งยังเป็นผู้ที่ชอบที่จะหยิบยื่นมือเข้าไปช่วยเหลือผู้อื่น ซึ่งไม่สอดคล้องกับการเห็นคุณค่าในตนเอง ที่มุ่งเน้นเรื่องของตนเอง และการให้ความสำคัญกับตนเอง Coopersmith (1984, p. 426) โดยจากงานวิจัยพบว่าบุคลิกภาพแบบยินยอมเห็นใจ เป็นบุคลิกภาพประเภทเดียวที่ไม่มีความสัมพันธ์กับการเห็นคุณค่าในตนเอง และมีความสัมพันธ์กับบุคลิกภาพแบบอื่น ๆ ในระดับปานกลาง ส่งผลให้ไม่สามารถทำนายผลการเห็นคุณค่าในตนเองได้นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับ ภิญญ อุทยานันท์ และคณะ (2554, บทคัดย่อ)

ซึ่งกล่าวว่าหนึ่งในบุคลิกภาพที่ไม่สามารถทำนายการเห็นคุณค่าในตนเองได้คือบุคลิกภาพแบบยินยอมเห็นใจ คือบุคลิกภาพที่ให้ความสำคัญเรื่องการโอนอ่อนผ่อนปรน และความร่วมมือในสังคม เพราะเป็นตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กับการเห็นคุณค่าในตนเองในระดับต่ำ สอดคล้องกับ ภิญญ อุยะนันท์ และคณะ (2554, บทคัดย่อ) เนื่องจากบุคลิกภาพแบบยินยอมเห็นใจไม่มีความสัมพันธ์กับการเห็นคุณค่าในตนเอง จึงเป็นผลให้ไม่สามารถทำนายผลการเห็นคุณค่าในตนเองได้ สอดคล้องกับ คัคนางค์ มณีศรี (2560, หน้า 9) พบว่าอิทธิพลทางตรงจากบุคลิกภาพแบบยินยอมเห็นใจส่งผลไปยังการเห็นคุณค่าในตนเองอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลวิจัยไปใช้

จากผลการวิจัยในครั้งนี้ที่พบว่าการเห็นคุณค่าในตนเองสัมพันธ์ทั้งเชิงบวกและเชิงลบกับบุคลิกภาพแบบห้าองค์ประกอบ เชิงบวกได้แก่บุคลิกภาพแบบเปิดรับประสบการณ์ แบบมีสติ แบบแสดงตัว ส่วนเชิงลบได้แก่บุคลิกภาพแบบหวั่นไหวทางอารมณ์ ดังนั้นในการพัฒนาการเห็นคุณค่าของตนเองหรือการพัฒนาบุคลิกภาพ ทำได้ทั้งพัฒนาบุคลิกภาพแบบเปิดรับประสบการณ์ แบบมีสติ แบบแสดงตัว ก็จะทำให้การเห็นคุณค่าในตนเองพัฒนาขึ้นด้วย (เนื่องจากทั้ง 2 ตัวแปรมีความสัมพันธ์เชิงบวก) แต่บุคลิกภาพแบบหวั่นไหวทางอารมณ์ควรพัฒนาในทางตรงกันข้าม คือพัฒนาอารมณ์ให้มีความมั่นคง โกรธช้า อดทน เข้าสังคมให้ได้ อดทนต่อสิ่งเร้าได้ และต้องรับมือกับความเครียดให้ได้ เพราะบุคคลที่มีความมั่นคงทางอารมณ์จะมีความยืดหยุ่น มีเหตุมีผล และมักมีความเป็นผู้ใหญ่ (เนื่องจากทั้ง 2 ตัวแปรมีความสัมพันธ์เชิงลบ) บุคคลที่ต้องการพัฒนาการเห็นคุณค่าในตนเองเพื่อให้ตนเองมีความเชื่อมั่น สามารถจัดการวางแผนเพื่อดำเนินชีวิตอย่างมีความสุข เกิดกำลังใจในการใช้ชีวิต ปรับตัวไปในทางที่ดีเพื่อให้ได้การยอมรับและเห็นคุณค่าจากผู้อื่นนั้น นักเรียน นักศึกษาและบุคคลทั่วไปควรนำไปใช้

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. การศึกษาในครั้งนี้ จำกัดอยู่กับประชากรที่เป็นนักศึกษาสายสุขภาพ ชั้นปีที่ 1 สถาบันอุดมศึกษาแห่งหนึ่ง ปีการศึกษา 2564 จำนวน 36 คน ซึ่งเป็นไปตามเครจซี่และมอร์แกนก็จริง แต่ถ้าขยายกลุ่มตัวอย่างเพิ่มขึ้นก็สามารถวิเคราะห์หาปัจจัยที่ส่งผลต่อการเห็นคุณค่าในตนเอง โดยใช้บุคลิกภาพแบบห้าองค์ประกอบเป็นตัวแปรเหตุ และการเห็นคุณค่าในตนเองเป็นตัวแปรผล จำนวนกลุ่มตัวอย่างควรเป็น 30 เท่าของตัวแปร
2. ควรศึกษาเพิ่มเติมว่ามีปัจจัยใดบ้างนอกเหนือจากบุคลิกภาพแบบ 5 องค์ประกอบ ที่ส่งผลให้เกิดระดับการเห็นคุณค่าในตนเอง เช่น ความรัก ความเครียดและวิธีการจัดการความเครียด เป็นต้น
3. ควรทำวิจัยในคณะวิชาต่าง ๆ ของมหาวิทยาลัยในประเทศไทย เปรียบเทียบผลการศึกษากับมหาวิทยาลัยในเขตอาเซียนด้วยกันเพื่อเป็นฐานข้อมูลการวิจัย

บรรณานุกรม

- คัคนางค์ มณีศรี. (2560). อิทธิพลส่งผ่านการเห็นคุณค่าในตนเองต่อความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพ
5 องค์ประกอบ และความพึงพอใจในชีวิต. *วารสารวิธีวิทยาการวิจัย*, 30(1), หน้า 1-14.
- พรพรรณ มากบุญ. (2555). ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อทักษะทางสังคมของเด็กและเยาวชนชายในศูนย์ฝึกและ
อบรมเด็กและเยาวชน เขต 2 จังหวัดราชบุรี. *วารสารวิทยบริการ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์*,
24 (4), หน้า 114-125.
- ภิญญ อุยะนันท์ และคณะ. (2554). *ความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพแบบห้าองค์ประกอบและการเห็น
คุณค่า*. กรุงเทพฯ: คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อดิสร วงศ์เมฆ, สมพร สุทัศน์ และเสรี ชัดรัมย์. (2550). การสร้างมาตรวัดบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบตาม
โมเดล OCEAN ของคอสตาและแมคเคอร์สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย. *วารสารวิจัย
และวัดผลการศึกษา มหาวิทยาลัยบูรพา*, 5(1), หน้า 33-47.
- อภันตรี สาขากร. (ม.ป.ป.). *เสริมสร้างความรู้สึกรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง* (ออนไลน์). เข้าถึงได้จาก:
https://www.manarom.com/blog/improving_self_esteem.html [2564, 24 มิถุนายน].
- Allport, Gordon Willard., & Odbert, Henry Sebastian. (1998). *Personality: A psychological
interpretation*. New York, NY: Holt Rinehart & Winston.
- Best, J. W. (1981). *Research in Education* (4th ed). New Delhi, NJ: Prentice-Hall.
- Branden, Nathaniel. (1969). *The Psychology of Self-Esteem*. Los Angeles, CA: Nash.
- Cattell, Raymond B. (2020). *The Wiley-Blackwell Encyclopedia of Personality and
Individual Differences*. New York, NY: Wiley-Blackwell.
- Coopersmith, S. (1981). SEI Self-Esteem Inventories Manual. Redwood City, CA: Mind Garden.
———. (1984). *SEI: Self-esteem Inventories*. CA: Psychologist Press.
- Costa Jr, P.T., & McCrae, R. R. (1992). The five-factor model of personality and its relevance
to personality disorders. *Journal of Personality Disorders*, 6(4), pp. 343-359.
- Costa, P.T. (2008). *Personality Disorders and the Five-Factor Model of Personality*.
New York, NY: Guilford.
- Krejcie, R.V., & Morgan, D.W. (1970). Determining sample size for research
activities. *Educational and psychological measurement*, 30(3), pp. 607-610.
- Marshall, Tara C., Lefringhausen, Katharina., & Ferenczi, Nelli. (2015). The Big Five,
self-esteem, and narcissism as Predictors of the topics people write about in
Facebook status updates. *Personality and Individual Differences*, 85, pp. 35-40.

McCrae, R. R. (2001). Mainstream Personality Psychology and the Study of Religion. *Journal of Personality*. 67(6), pp. 1209-1218.

Mruk, C. J. (2013). *Self-esteem and positive psychology: Research, theory, and practice*. New York, NY: Springer.

Varanarasama, E., Kaur, A., Singh, G., & Muthu, K.N. (2018). The Relationship between Personality and Self Esteem towards University Student in Malaysia. Advances in Social Science. *Education and Humanities Research (ASSEHR)*, (304), pp. 410-414.